

از امید و سفره‌های خالی مردم صیانت کنید

آذر منصوری

طی روزهای گذشته چند نفر از مجلس‌نشینان از به جریان انداختن دوباره طرح صیانت از فضای مجازی (بخوانید محدود سازی اینترنت) در صحن مجلس سخن گفته‌اند. هم‌زمان این نمایندگان طرحی را مبنی بر حذف دیوان عدالت اداری از شکایات و تصمیمات شورای عالی فضای مجازی و شورای عالی انقلاب فرهنگی به تصویب رساندند که با مخالفت‌های زیادی در افکار عمومی مواجه شد. اگر این دو طرح در امتداد و تلازم با هم در نظر گرفته شده باشد، معنی جز حرکت به سمت فیلترینگ، محدودسازی و در یک کلام اقتدارگرایی دیجیتال به دنبال نخواهد داشت. نکته قابل توجه اینکه از زمانی که طرح صیانت مطرح شده است و رفت و برگشت‌هایی که در مورد آن اتفاق افتاده، افکار عمومی اعم از فعالان سیاسی و رسانه‌ای و کسب و کارهای آنلاین، بیشترین مخالفت‌ها را با آن داشته‌اند و چه بسا همین مخالفت‌ها باعث شد که رسیدگی به طرح از کمیسیون مشترک به جلسه علنی ارجاع شود. به بیان دیگر اگر این طرح به سنجش افکار عمومی گذاشته شود، با کمترین تردیدی می‌توان ادعا کرد که اکثریت جامعه ایران با تصویب و اجرای آن مخالفند. اصرار برخی نمایندگان بر در دستور قرار گرفتن مجدد این طرح در حالی است که بعد از آزادسازی نرخ ارز فشار اقتصادی ناشی از تورم لجام گسیخته، آه از نهاد مردم بلند کرده است، با توجه به روند مذاکرات احیای برجام چشم‌انداز امیدبخشی برای رفع تحریم‌ها به چشم نمی‌آید و در یک کلام مهم‌ترین دغدغه شهروندان ایران این است که آیا فردا و فرداها می‌توانند از عهده تامین معاش روزانه خود بر آیند یا نه؟ به بیان روشن‌تر، تورم لجام‌گسیخته یعنی کوچک شدن بی‌امان سفره‌های مردم، یعنی فقدان امنیت در زندگی امروز و آینده؛ به قول گل‌آقا که در پاسخ به حسن حبیبی که از او پرسیده بود: «حالت چطور است؟» جواب داده بود: «از فردا بهترم» وضعیت اقتصادی مردم طوری شده است که به واقع حال امروزشان از فردایشان بهتر است. بزرگ‌ترین هنر دولت‌ها در زمینه مدیریت اقتصادی کشورها کنترل نرخ تورم است. ترجمه ناتوانی دولت

ها در کنترل نرخ تورم یعنی انباشت نارضایتی‌ها و اعتراض شهروندانی که حال امروزشان از فردایشان بهتر است. شاید بد نباشد نمایندگان مجلس نیم نگاهی به نظرسنجی‌های رسمی- که اجازه انتشار پیدا نکرده - داشته باشند تا شاید با بخشی از واقعیت‌هایی که زیر پوست شهر می‌گذرد، بیشتر آشنا شوند. اگر این تصور وجود دارد که با طرح‌هایی مانند صیانت از فضای مجازی و ... می‌توان صورت مساله را پاک کرد، باید گفت که خانه ملت آشکارا خود را مقابل خواست اکثریت مردم بی‌پناه قرار داده و در کمال بی‌تدبیری انگشتان خود در چشم شهروندان ایران می‌کند.

این درست است که همه دلسوزان کشور در شرایط امروز ایران باید در راستای تقویت امید اجتماعی شهروندان تلاش کنند، اما متأسفانه هم دولت و هم مجلس و چه بسا مجموعه حاکمیت خود در نقطه مقابل این امید ایستاده‌اند. از یک طرف اصرار بر طرح‌هایی مانند صیانت می‌کنند، از طرفی معاش و اقتصاد کشور را به حجاب زنان ایران گره می‌زنند و از سویی دیگر همچنان اصرار دارند که نباید اقتصاد و معیشت مردم را به تحریم‌ها گره زد و فکر می‌کنند که می‌شود کشور را با تهاتر اداره کرد! در حالی‌که وعده کنترل تورم داده می‌شود، اجناس و کالاهای اساسی شهروندان بی‌حساب و کتاب در حال گران شدن است، هیچ گزارشی از خط فقر منتشر نمی‌شود، چون هم تورم آنقدر پرشتاب است که امکان محاسبه آن را سخت کرده و هم اگر با این نرخ تورم اعلام شود، معلوم نیست در تابستان ۱۴۰۱ چند نفر از شهروندان ایران زیر خط فقر زندگی می‌کنند؟ وظیفه مجلس و دولت و حاکمیت که حالا در یکدستی کامل بسر می‌برند، در چنین شرایطی صیانت از سفره‌های مردم و امید آنان است. اصرار بر تصویب طرح‌هایی که در راستای تقویت تکصدایی و حذف گردش آزادانه اطلاعات است نه تنها نقض حقوق اولیه مصرح شهروندان در قانون اساسی است، بلکه نشان از تلاش سوگیرانه بانیان تک‌صدایی و یکدست‌سازی برای پاک کردن صورت مسئله است. خوب است این جمله لوترکینگ را بار دیگر یادآور شوم که: «هیچ چیز خطرناکتر از این نیست که جامعه‌ای بسازیم که در آن بیشتر مردم حس کنند که هیچ سهمی در آن ندارند. مردمی که حس می‌کنند سهمی در جامعه دارند از آن جامعه محافظت می‌کنند، ولی اگر چنین احساسی نداشته باشند، ناخودآگاه می‌خواهند که آن جامعه را نابود کنند.»

از ما گفتن!

دبیر کل حزب اتحاد ملت